

NEVĀ•Ā½NĀŠ O VĀ•Ā½NĀ%oM

StĀ™eda, 19 prosinec 2018

PrĀ½ je to dva tisĀ-ce a jeĀ;tĀ osmnĀ;ct let, co se nĀ›kde v nĀ›jakym chlĀ-vĀ› narodilo miminko. Ta sleĀ•na Marie byla svobo maminka, otec dĀ-tĀ›te byl jaksimimo, ale zas mĀ›la s sebou velmi hodnĀ©ho kamarĀ;da Josefa. Nebo to byl jejĀ- manĀ¾el? KaĀ¾dopĀ;dnĀ› dĀ›Ā;tko toho Josefa nebylo. Asi i z toho dĀ›vodu se sebrali, jeĀ;tĀ› pĀ™ed jeho narozenĀ-m, a jeli nĀ›kan nebudou znĀ;t. JenĀ¾e, co se nestalo, miminko pĀ™iĀ;lo na svĀ›t. PrĀ½ snad byl nĀ›jakĀ½ divnĀ½ tlak, nebo co, taky byla nĀ›nebi nĀ›jakĀ; kometa...

Nakonec -

tenkrĀ;t nebyly Ā¾enskĀ© tak cimprlich, takĀ¾e se vĀ;echno zvlĀ;dlo. A kdyĀ¾ jeĀ;tĀ› se tam stavili nĀ›jacĀ- poutnĀ-ci, tak se nad nimi slitovali a dali jim nĀ›co na cestu...

VlastnĀ› bĀ›Ā¾nĀ½ pĀ™Ā-bĀ›h z bĀ›Ā¾nĀ©ho Ā¾ivot. Ten chlapeĀ•ek, co se narodil, se pak stal jednĀ-m ze znĀ;mĀ½ch filosofĀ. Jak to tak bĀ½vĀ;ji, s tĀ›mito lidmi to vĀ›tĀ;jinou nedopadĀ; dobĀ™e, zvlĀ;Ā;tĀ›, kdyĀ¾ mluvĀ- do politiky. (VezmĀ›te si z toho pĀ™Ā-klad, dĀ›ti!) Proto to nedopadlo dobĀ™e ani s nĀ-m. MĀ›l partu kamarĀ;dĀ, se kterĀ½mi chodil od vesnice k vesnici, a kdyĀ¾ ho - jak to tak pĀ™eci bĀ½vĀ;ji - jeden z nich udal vrchnosti, pĀ™iĀ;el o Ā¾ivot. Ale - i tohle vĀ;ichni pĀ™eci znĀ;te... TakovĀ½ch uĀ¾ bylo... Nebyl jistĀ› prvnĀ-, a urĀ•itĀ› ne poslednĀ-. No, a za pĀ;ir dnĀ- bude mĀ-t narozeniny... bylo by mu tĀ›ch 2018 let. DvĀ se bavĀ- nad kĀ;vou: â€žVĀ•era jsem vzala muĀ¾e na vĀ;noĀ•nĀ- trhy," nadhodĀ- jedna.

Druhou to zaujme: â€žNepovĀ-dej, a chtĀ›l ho nĀ›kdo koupit?"

Jeden kapr se zamyĀ;lenĀ› zeptĀ; druhĀ©ho: â€žTy, vĀ›Ā™Ā-Ā;ji v Ā¾ivot po VĀ;nocĀ-ch?

To uĀ¾ je pĀ;tĀ½ rok za sebou, co k nĀ;im zase na VĀ;noce pĀ™ijedou manĀ¾elĀ•ini rodiĀ•e. MyslĀ-m, Ā¾e letos uĀ¾ je asi budeme muset pustit dovnitĀ™.

ChlapeĀ•ek v mrazivĀ©m prosincovĀ©m rĀ;nu pobĀ-hĀ;ji po dvorku a velmi nahlas si prozpĀ;vuje: â€žJĀ• BYCH SI TAK HROZNĀŠ PĀ•Ā•L DOSTAT K VĀ•NOCĀ©M NOVĀ%o KOLO!"

Jeden starĀ;Ā- pĀ;in na nĀ›j nĀ›jakou dobu hledĀ-, pak k nĀ›mu pĀ™ijde a napomene ho: â€žChlapeĀ•e, uklidni se, JeĀ¾Ā-Ā;jek nenĀ- nahluchlĀ½!"

Lehce zadĀ½chanĀ½ chlapeĀ•ek se usmĀ;je: â€žJeĀ¾Ā-Ā;jek asi ne, ale teta AneĀ¾ka je hluchĀ; jako poleno.â€•

TĀ™i krĀ;lovĀ© pĀ™iĀ;li kdysi onĀ© prosincovĀ© noci navĀ;tĀ-vit novorozenĀ©ho JeĀ¾Ā-Ā;jka v chlĀ©vĀ›. Jeden z nich uklouzl na slĀ;imĀ› a hnul si kotnĀ-kem. â€žJeĀ¾Ā-Ā;ji Kriste!" zaĀ™val bolestnĀ›. Marie se zamyĀ;lenĀ› zahledĀ›la na Josefa: â€žHm, to vlastnĀ› znĀ- m Albert, co Ā™Ā-kĀ;Ā;?â€•

â€žTati, a odkud je vlastnĀ› JeĀ¾Ā-Ā;jek?â€•

â€žChlapě, kdy se tak podívám na váš životní děrká, tak bych, že je z ně-ny.â€•

Milá Ježku, letos nechci, abys mi nosil děrky, mám
vážně, co bych si mohl přit. Spá-Áj má napadlo, nemohl by sis třeba něco
odnést? Např-klad mou tchyni?

â€žÁfe, mohl bych z-tra dostat volno? Áena potěbuje doma
pomocť s vášno-n-klidem," ptá se Rudolf v práci.

â€žTo jsi se zblánil, Rudo? V-Áj, jak jsme na tom před V-Áj noci, kv-Áli taková
pitomosti ti volno dát nem-Áu!"

â€žD-ky, Áfe," ulev- se Rudovi, â€žj-í váš, že je na tebe spolehn-!â€•